

A Prelátus 2008. novemberi levele

Mons. Echevarría havi levele most arról a kincsről szól, melyet maga az Egyház jelent. A Prelátus néhány konkrét lépést javasol, melyek révén jobban szerethetjük és szolgálhatjuk az Egyházat.

2008.11.18.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Néhány napja ért véget a Püspöki Szinódus rendes közgyűlése. Nagy

örömre szolgált, hogy ismét megtapasztalhattam az Egyház egységét és egyetemességét. Megható volt az a bizalom is, melyet sok, nagyon különböző országokból érkező Atya mutatott az Opus Dei munkája iránt. Sokan köszönték meg az apostoli szolgálatot, melyek a Mű hívei és munkatársai végeznek az egyházmegyéikben, mások pedig sürgettek, hogy országaikban vagy régióikban minél hamarabb kezdjük el az állandó apostoli munkát. Sokat gondoltam az Atyánk álmaira, melyek kapcsán emlékeztetett minket, hogy az emberek sok helyütt várnak minket, miközben imádkozott a jövőbeli munkáért.

Az érdeklődés és szeretet e megnyilvánulásai láttán és oly sok sürgető hívással szembesülve, még határozottabban jutottak eszembe e szavak: ***Jézusom: lelkeket! – Apostoli lelkeket! A te számodra, a te dicsőségedre!***[1] Visszhangozzuk

mindennap e kiáltást, melytől az Atyánk akarata szerint zengenie kell szívünknek, miközben ő segít nekünk a Mennyből.

Szoros egységben lenni az Egyház valamennyi kontinensen jelentkező szükségleteivel nagyon jellemző most és mindig is az lesz a keresztényekre. A szív e mély beállítottsága ma, Mindenszentek ünnepén különösen fontos. A mai ünnep nemcsak arra hív, hogy idézzük emlékezetünkbe a megboldogult lelkek mérhetetlen sokaságát, hanem arra is, hogy merüljünk bele mélyebben azon Egyház misztériumába, melyet mi, az evilági élet zarándokai alkotunk, a Tisztítótűzben tisztuló és a Mennyben az Istennel való együttlétet élvező lelkekkel együtt.

Sosem felejttem el azt a nagy örömet, mellyel Szent Josemaría beszélt erről az igazságról. ***Az Egyházban*** – írta – ***mi katolikusok megtaláljuk a***

hitünket, a magatartási normáinkat, az imádságunkat és a testvériség érzését. Általa egységben vagyunk valamennyi testvérünkkel, akik már elhagyták ezt az életet és a Tisztítóűzben tisztulnak – vagyis a szenvedő Egyházzal – és azokkal, akik már a háromszor szent Isten látását és szeretetét élvezik örökre – vagyis a megdicsőült Egyházzal. Az Egyház közöttünk van, ugyanakkor meghaladja a történelmet. A Szűzanya oltalma alatt született és továbbra is anyjaként dicséri őt a Földön és a Mennyben.[2]

Szent Pál egyik döntő fontosságú tanítása pontosan az Egyházzal szolt: az Úr tanítványairól beszél, akiket az Atya Isten egybegyűjtött és a Szentlélek egyesített, hogy együtt alkossák Krisztus Titokzatos Testét. XVI. Benedek ezt a pogányok apostolának szentelt évben több alkalommal is hangsúlyozta. Egyes

tanításainak kapcsán azt javaslom, elmélkedjetez ezen igazságokról a következő hetek folyamán. Ezen elmélkedés gyümölcseként, remélem, Isten növelni fogja mindannyiunkban az Anyaszentegyház iránti szeretetet és a vágyat, hogy úgy szolgáljuk az Egyházat, ahogy szüksége van rá, bármilyen helyzetben találjuk is magunkat.

A Pápa arra buzdít, hogy gondolkodjunk el azon, hogy Szent Pál **első találkozása Jézus személyével a jeruzsálemi keresztény közösség tanúságtétele révén jött létre (...)**. A történelem azt mutatja, hogy az emberek általában az Egyházon keresztül jutnak el Jézushoz[3]. A Szentatya elmondta, hogy olykor – mint Saul esetében is – az első kapcsolat az Egyházzal (e lelki, ugyanakkor látható valósággal) **viharos találkozásnak nevezhető, hiszen**

Pál, amikor megismerte az új hit híveinek csoportját, azonnal büszke üldözőivé vált. Ezt ő maga is háromszor elismeri különböző leveleiben[4]. Általában ennek nem kell így történnie, különösen, ha mi, keresztények megpróbáljuk hűségesen tükrözni Jézust szavainkban és viselkedésünkben. A damaszkuszi úton Szent Pál megértette, hogy **az Egyházat üldözve, magát Jézust üldözte. A damaszkuszi úton egyidejűleg megtért Krisztusnak és az Egyháznak. Ezért érthetjük meg, hogy miért volt olyannyira jelen Pál gondolataiban, szívében és tevékenységében az Egyház**[5] – fejezi be XVI. Benedek.

Elmélkedjünk még egyszer a feltámadott Krisztus szavain. Saul kérdésére: *ki vagy, Uram?*, az Úr így válaszol: *Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.*[6] **A feltámadott Úr e felkiáltása, amely átalakította Saul**

életét, már összefoglalva magában foglalja az Egyházzal mint Krisztus Testéről szóló teljes tanítást. Krisztus nem vonult vissza a Mennybe és hagyta követőire a feladatot, hogy a Földön megvalósítsák az „ügyét”. Az Egyház nem egy egyesület, amely egy konkrét ügy előmozdításán fáradozik. Benne nem egy ügyről van szó. Jézus Krisztus személyéről van szó, aki a Feltámadottként „hús” maradt. „Húsa és csontja” van (Lk 24,39), ahogy mondja a Feltámadott Lukács evangéliumában a tanítványoknak, akik kísértetnek hitték. Teste van. Személyesen jelen van az Egyházában.[7]

E gondolatok fényében gondoljuk át mélyebben, hogy minden sértés, amely az Egyházat – annak tanítását, szentségeit és intézményeit, lelkipásztorait, főként látható fejét, a római Pápát – éri, közvetlenül magát

Jézus Krisztust sérti. Ennek oka az, hogy az Egyház, melyet itt e világon látunk – az általunk, tagjai által hordozott gyengeségek és hibák ellenére – mindig *Isten Egyháza*, ahogy Szent Pál is oly sokszor ismételte: a nép, melyet Isten összegyűjtött, hogy jelenlétében álljon; Krisztus Teste, melyet Jézus Krisztus vére árán alapított, hogy jelenlétét a történelemben kiterjessze az idők végezetéig; a Szentlélek Temploma, amely azért épült, hogy Isten valódi lakhelye legyen az emberek között. Az egyik egyházatya szavaival élve, melyeket a II. Vatikáni Zsinat is segítségül hívott, „az egyetemes Egyház úgy jelenik meg, mint »az Atya, a Fiú és a Szentlélek egységéből eggyé vált nép«”.[8]

Isten egysége és háromsága határozza meg az Egyház valóságának és jellegének végső alapját. ***Ennélfogva súlyos hiba lenne megkísérelni szétválasztani***

a karizmatikusEgyházat – amely a valóban Krisztus által alapított Egyház – és a jogi vagy intézményes Egyházat – amely az emberek keze műve és a történelem véletlenszerű eseményeinek hatása. Csak egy Egyház van. Krisztus csak egy Egyházat alapított, amely egyszerre látható és láthatatlan. Hierarchikus és szervezett teste van és egy isteni törvény által meghatározott alapszerkezete, valamint benső természetfölötti élete, amely életet önt belé, fenntartja és felélénkíti.[9]

Az Egyház magasztos képe, melyet Szent Pál a leveleiben tár elénk, megmagyarázza azt az erőt, amellyel az apostol reagál az Egyház egységére vagy egyetemességére leselkedő veszélyekre. Levelében, melyet a korintusiakhoz írt, akik hajlamosak voltak egymással szembenálló csoportokra oszlani,

erőteljesen így írt: *azt a hírt hozták felőletek, testvérek, hogy pártokra szakadtatok. Arra gondolok, hogy akadnak köztetek, akik így nyilatkoznak: „Én Pállal tartok, én meg Apollóval, én Kéfással, én meg Krisztussal.” Talán megoszlott Krisztus? Vajon Pált feszítették értetek keresztre, avagy Pál nevében keresztelkedtetek meg?*[10]

E szent Anya egységének és vele az Egyház egyetemességének védelmezése az apostol fő szenvedélye volt élete során. **Pál az első perctől kezdve megértette, hogy olyan valóságról van szó, amely nemcsak a zsidókra, vagy emberek egy csoportjára vonatkozik, hanem egyetemes értékű, mivel Isten mindenki Istene**[11] – tanítja a Pápa. És így, szembesülve azzal a veszéllyel, hogy a korai keresztény közösség a zsinagóga határain belül rekedhet, az úgynevezett jeruzsálemi zsinat

kijelentette, hogy minden fajhoz, nyelvhez és nemzethez tartozó minden férfi és nő meg van hívva, hogy teljes mértékben Krisztus Egyházához tartozzon[12], amelyben *nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mindannyian eggyé lettetek Krisztus Jézusban.*[13]

Abból, hogy az Egyház Krisztushoz tartozik, fakad **a kötelességünk, hogy valódi összhangban éljünk Krisztussal. Pál buzdításai a különböző karizmák kapcsán, melyek a keresztény közösségnek életet és szerkezetet adnak, szintén ebből fakadnak. Mindegyik egyetlen forrásra vezethető vissza: az Atya és a Fiú lelkére, jól tudva, hogy az Egyházban senki sincs karizma nélkül, mivel, ahogy az apostol írta, „A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele (1Kor 12,7).**[14] Valódi áhítattal imádkozol

pro unitate apostolatus? Hogy imádkozol azokért, akik életüket teljesen feláldozzák az Egyház szolgálatában? Imádságaid elérnek a legtávolabbi helyre is, ahol az emberek Krisztusért dolgoznak?

Mennyire hálásnak kell lennünk Istennek, amiért azt akarta, hogy az Egyház egy legyen, ugyanakkor oly sokszínű! És mennyire tisztelnünk kell valamennyi megnyilvánulását, mellyel a Szentlélek fel akarta ékesíteni Krisztus Jegyesét! ***Az Egyházban különbözőek a szolgálatok, de a cél egy: az emberek életszentsége. És e feladatban minden keresztény részt vesz valamilyen módon, a keresztség és a bérmálás szentsége által kapott karakter révén. Mindannyiunknak felelősséget kell éreznünk az Egyház küldetése iránt, amely Krisztus küldetése.***

[15] Senki sem felesleges az Egyházban, mindannyiunkra szükség

van. Az a fontos, hogy közösségben legyünk az Egyház látható Fejével, a lelkipásztorokkal és Isten népével, mindenki a kapott hívásnak és kegyelemnek megfelelően.

Szent Pál az Egyházzal szóló tanításainak keretéből kiviláglik a Mű, az Egyház e kis részének teológiai és kánonjogi helyzete. Szeretnék erről elmélkedni most, amikor végéhez közeledik a különleges Mária-év, melyet azért hirdettem meg, hogy megemlékezzünk annak huszonötödik évfordulójáról, hogy a Pápa a Művet személyi prelatúrává emelte. Az Opus Dei, világi hívei és papjai apostoli munkája szükségképpen együttműködés azon részegyházak pasztorális erőfeszítéseivel, melyekben a Prelatúra él és működik.

Így emlékeztetett rá nagy szeretettel Isten Szolgája, II. János Pál pápa,

amikor az Opus Dei „hierarchiai természetéről” beszélt: „A világi hívek saját részegyházukhoz és a Prelatúrához inkorporáció általi tartozása lehetővé teszi, hogy a Prelatúra sajátos küldetése egy irányba tartson az adott részegyházak evangelizációs törekvéseivel, amint arról a II. Vatikáni Zsinat rendelkezett a személyi prelatúrák megalkotásával”.[16]

Ez még egy jel arra, amit XVI. Benedek a közelmúltban hangsúlyozott: **„Isten Egyháza” nem csupán a különböző helyi egyházak összessége, hanem e különböző helyi egyházak alkotják Isten egyetlen Egyházát. Együtt „Isten Egyházát” adják, amely megelőzi az egyes helyi egyházakat és bennük fejeződik ki és kel életre.** [17] És az Opus Dei – az Egyház, a római Pápa és minden lélek szolgálatában – teljesíti ezt a célt

azon intézmények egyikeként, melyeket a pápa hozhat létre olyan konkrét pasztorális feladatok ellátására, melyek „*mint olyanok* az egyetemes Egyházhoz tartoznak, bár tagjaik azon részegyházaknak is tagjai, melyekben élnek és dolgoznak. (...) Ez nem rombolja a püspökre épülő részegyház egységét, hanem sokkal inkább segít ezt az egységet azzal a belső sokszínűséggel gazdagítani, amely a közösség jellegzetessége”.[\[18\]](#)

E tekintetben örömmel számolhatok be nektek arról, hogy Indonéziában már megkezdődött az állandó apostoli munka, és ha Isten is úgy akarja, Bukarestben is nagyon hamar megnyílik az első központ. Bulgáriában és Koreában is készülünk elindítani az állandó apostoli munkát. A ti és a Műtevékenységeiben részt vevők imádságaira bízom az apostoli

terjeszkedést, melyre e helyeken és másutt kerül majd sor.

Az Atyánk nyomdokain járva elmentem, hogy imádkozzak Párizsban a Rue du Bacon a Csodálatos Érme képe előtt. Ott a Szűzanya elé tártam imádságaitokat és kértem, hogy segítsen nekünk, hogy sor kerülhessen arra a csodára, hogy mindennapi életünket hősieleletszentséggé alakítsuk. A Mária-év utolsó néhány napján és életünk minden napján fogjuk szorosán a Szűzanya kezét és kövessük útmutatását, melyet Kánában adott a szolgálónak: *Tegyetek meg mindent, amit csak mond!*[19] Próbáljuk meg utánózni e szolgálókat és mindannyian buzgón próbáljunk meg megfelelni a Szűzanya intésének az imánk és munkánk által *usque ad summum*, teljesen.

Nem fejezhetem be a levelet anélkül, hogy ismét arra kérnélek benneteket,

hogy legyetek egységben a szándékaimmal, különösen a szentmisén. A napokban imádkozzatok azokért a fivéreitekért, akiket november 22-én, Krisztus Király ünnepének előestéjén Rómában diakónussá szentelek.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2008. november 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 804

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Az Egyház természetfölötti célja* című szentbeszéd, 1972. május 28.

[3] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás*, 2006. november 22.

[4] *Ugyanott* [5] *Ugyanott*

[6] *ApCsel* 9,5

[7] XVI. BENEDEK: *A Szent Pál-évet megnyitó szentbeszéd*, 2008. június 28.

[8] II. Vatikáni Zsinat: *Lumen Gentium* dogmatikus konstitúció, 4.;
vö. SZENT CIPRIÁN: *Értekezés a Miatyánkról*, 23.

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Az Egyház természetfölötti célja* című szentbeszéd, 1972. május 28.

[10] *1Kor* 1,11-13

[11] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás*, 2006. október 25.

[12] Vö. *ApCsel* 15,23-29

[13] *Gal* 3,28

[14] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás*, 2006. november 22.

[15] SZENT JOSEMARÍA: *Hűség az Egyházhoz* című szentbeszéd, 1972. június 4.

[16] II. JÁNOS PÁL: *Beszéd a Novo Millennio Ineunte apostoli levélről szóló konferencia résztvevőihez*, 2001. március 17.

[17] XVI. BENEDEK: *Általános kihallgatás*, 2008. október 15.

[18] HITTANI KONGREGÁCIÓ: *Communio notio* kezdetű levél, 1992. május 28., 16. pont

[19] *Jn* 2,5